

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. S.**
bytem N.306, X Ú.
zastoupený advokátem Mgr. Kamilem Fotrem
sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. KUOK 95966/2017, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citované v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice (dále jen „městský úřad“) ze dne 24. 7. 2017, č. j. MUMO-OD/20982/17.
2. Městský úřad tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z přestupku z nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

změnách některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 5. 7. 2016 v 7.49 h na pozemní komunikaci v ulici Uničovská na silnici č. II/444 mezi obcemi Stavenice a Mohelnice u autobusové zastávky u domu č. 200/18 ve směru jízdy na obec Mohelnice jako řidič motorového vozidla Škoda Fabia, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 50 km/h a více, neboť v místě, kde je místní úpravou svislou dopravní značkou B20a stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 50 km/h, mu byla radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 108 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % mu byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 104 km/h. Tím žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobce nesplnil povinnost mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o zahraničním pojištění a na požádání je předložit příslušníkům Policie České republiky, čímž porušil § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Za přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 800 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že v místě měření rychlosti neplatil rychlostní limit stanovený místní úpravou, neboť se v daném místě nalézá křižovatka a platnost svislé dopravní značky B20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“ 50 km/h skončila na vzdálenějším konci křižovatky, tedy před samotným místem měření rychlosti. Za dané situace se žalobce mohl dopustit toliko přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
4. Žalobce správním orgánům vytýkal, že věc nesprávně hodnotily po skutkové i právní stránce. Rozhodnutí žalovaný vydal v rozporu se zásadou zákazu zneužití pravomoci správního uvážení, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou formální spravedlnosti.
5. Žalovaný nereagoval na žalobcovy námitky, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou legality, jistoty a proporcionality, zásadou materiální pravdy a že byl zasažen na právu na zákonný a férový proces a že bylo neodůvodněně zasaženo do jeho legitimního očekávání. Správní orgány musely vědět, že ke dni 30. 6. 2017 byl zrušen zákon o přestupcích, podle kterého rozhodovaly. Žalobce zcela legitimně očekával, že správní orgány budou postupovat podle účinných právních předpisů. Ode dne 1. 7. 2017 byl již účinný zákon č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
6. Žalobce namítal, že nová právní úprava byla pro něj výhodnější, neboť odpovědnost za přestupek je v tomto zákoně pojata mnohem komplexněji a podrobněji, na což zákonodárce pamatoval v § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný si toho byl vědom a v rozhodnutí o odvolání na straně 9 v posledním odstavci tvrdil, že neshledal zákonné důvody pro doplnění, změnění či zrušení prvostupňového rozhodnutí, nicméně své úvahy v tomto směru vůbec nerozvinul. Žalovaný zůstal žalobci dlužen vysvětlení, proč aplikoval ve věci právní úpravu účinnou do 30. 6. 2017. Správní orgány měly postupovat podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 5 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky měly správní orgány zkoumat znak škodlivosti a podle § 13 téhož zákona subjektivní stránku přestupku. Na místě byla i aplikace § 16 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky upřesňující úmysl či nedbalost.
7. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání. Žalovaný se nevypořádal s výhradou žalobce, že polemiky správního orgánu o tom, že obhajoba žalobce je účelová,

neměly žádnou reálnou oporu a ani správní orgán neuvedl, v čem konkrétně spatřil účelovost. Stav, který popsal žalobce, odpovídal realitě.

8. Správní orgány nesprávně posoudily věc v rozporu s principem omezené důvěry v dopravě. Oba orgány žalobci vytýkaly, že měl vědět, že se o křižovatku v daném případě nejedná, neboť zde nebyla osazena svislá dopravní značka, která by ji označovala, a dále se opíraly o důkazy na listech 52 a 65 spisu, ačkoliv v době řízení motorového vozidla žalobce nic o těchto listinách nemohl vědět. Nejedná se totiž o běžně dostupnou informaci, která je v obecné známosti všech řidičů. Žalobce naopak místo hodnotil podle toho, jak vypadalo a jakými dopravními značkami a prvky bylo osazeno a které měl možnost vidět. Žalobce uznal, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Nicméně měl za to, že v místě, kde policisté realizovali měření rychlosti, platila jen obecná pravidla silničního provozu podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a nikoliv místní úprava podle § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu. Jako řidič má žalobce povinnost řídit se dopravními značkami a dopravními zařízeními. Nemůže se však řídit dopravními značkami nebo dopravním zařízením, které na místě chybí nebo které je umístěno mimo jeho dohled. Řidič vyhodnotil situaci tak, že místo, kudy předtím projížděl, bylo osazeno dopravním značením, kterým je osazena obvykle křižovatka, a tak se legitimně domníval, že platnost svislé dopravní značky B20a 50 km/h končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky, kterou je v tomto případě křižovatka silnice č. II/444 s veřejnou komunikací vedoucí od půjčovny Samba Loděnice Point Mohelnice, respektive od objektu č. p. 20, kde končí tamní obytná zóna se svislou dopravní značkou IP26b. Za daných okolností nelze rozumně po žalobci požadovat, aby věděl, že místo křížení komunikace II/444 s jinou komunikací není běžnou komunikací, ale účelovou komunikací a že město Mohelnice není jejím vlastníkem, ačkoliv komunikace ústí na silnici II/444 a svým provedením, včetně dopravního značení, komunikaci ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích odpovídá. Vyústění komunikace u domu č. p. 20 na komunikaci II/444 je opatřeno vodorovnou dopravní značkou V2b, která se používá mimo jiné k vyznačení míst vyžadujících zvýšenou pozornost (například zatáčka nebo křižovatka), která následně za obloukem křižovatky před mostem přechází ve vodící čáru V4 vyznačující okraj vozovky. V místě vyústění (podle správního orgánu účelové komunikace) je umístěno na hranici křižovatky svislé dopravní značení P6 „Stůj, dej přednost jízdě“, které zcela jednoznačně rozlišuje přednost v jízdě. Stejně tak je zde umístěna svislá dopravní značka IZ5B „Konec obytné zóny“, kdy při jízdě po silnici č. II/444 při pohledu k objektu č. 20 je vidět dobře patrná svislá dopravní značka IZ5a „Obytná zóna“, která označuje oblast, kde kromě obecných pravidel provozu na pozemních komunikacích platí zvláštní pravidla pro provoz v obytné zóně; nehledě na skutečnost, že místo napojení komunikace vedoucí od objektu č. p. 20 na silnici II/444 je opatřeno směrovými sloupky Z11a, respektive Z11b, které označují okraje pozemní komunikace. Žalobce neměl žádný rozumný důvod se domnívat, že se nejedná o křižovatku ve smyslu § 2 písm. w) zákona o silničním provozu, neboť všechny zmiňované atributy ukazují na to, že jde o křižovatku, respektive místo, v němž se protínají či spojují pozemní komunikace, a to bez ohledu na její účel a vlastníka a že se nejedná o vyústění lesní ani polní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Zákonodárce přitom nedefinuje křižovatku jako místo označené svislou dopravní značkou P1 „Křižovatka s vedlejší pozemní komunikací“, respektive jejími deriváty. Výklad správních orgánů je v daném případě přepjatý a na situaci, která byla předmětem přestupkového řízení, je neaplikovatelný.

9. Postoj žalovaného pak shledal žalobce jako projev libovůle, respektive zneužití správního uvážení. Městský úřad argumentoval tím, že není možné na účelové komunikaci umisťovat jiné dopravní značení, například svislou dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost jízdě“, ačkoliv skutečnost je zcela jiná, na což žalobce poukazoval. Žalovaný na výtky prakticky nereagoval a potvrzením rozhodnutí městského úřadu přisvědčil jeho právním a skutkovým závěrům, ačkoliv žalobci nelze přičítat k tíži nesprávně umístěné či protichůdné dopravní značení, neboť jedná v důvěře v dopravní značení. Důvěra žalobce vyplývala zejména ze skutečnosti, že má povinnost se dopravním značením řídit, jak je zjevné z § 4 a násl. zákona o silničním provozu. V daném případě žalobce neměl žádných pochyb o tom, že je dopravní značení umístěno tak, jak má být, rozumně tedy nemohl dost dobře odpovídat za protiprávní následek v té míře, jaký mu byl přisouzen.
10. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že námitky žalobce jsou obecné a nekonkrétní. Žalobce v žalobě neuvedl ani jednu konkrétní skutečnost, která by svědčila o důvodnosti jeho názorů týkajících se údajného krácení procesních práv či nedostatečného dokazování. Vzhledem k obecnosti tvrzení žalovaný odkázal na spisový materiál správních orgánů obou stupňů, který námitky žalobce jednoznačně vyvrací. Podle žalovaného žalobce nebyl postupem správních orgánů krácen na svých procesních právech a správní orgány postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
11. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 2. 10. 2017.
12. **Ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Do oznámení se žalobce nepodepsal a nevyjádřil.
13. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 21. 7. 2016 dopravní značení v místě bylo v souladu se zákonem o silničním provozu a nebylo porušeno, ani zakryto.
14. V písemném vyjádření ze dne 30. 9. 2016 žalobce namítl, že v místě měření nebyl stanoven rychlostní limit místní úpravou na 50 km/h, neboť platnost svislé dopravní značky B20a končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky silnice č. 444 s veřejnou komunikací vedoucí od půjčovny Samba Loděnice Point Mohelnice, respektive od objektu č. p. 20, kde končí tamní obytná zóna svislou dopravní značkou IP26b. Z obrazového záznamu pořízeného rychloměrem je velmi dobře patrné místo, kde k měření rychlosti došlo a je zde patrná autobusová zastávka „U bagru“ ve směru k Mohelnici. Místo, kde k přestupku mělo dojít, se nalézá asi 150 m od místa, kde platnost svislé dopravní značky B20a byla ukončena. Vyjádření bylo doplněno fotografiemi z místa spáchání přestupku.
15. Rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 10. 2016 žalovaný zrušil dne 4. 1. 2017 pro nepřezkoumatelnost. Městský úřad se zejména nevypořádal s námitkou žalobce týkající se dopravního značení v měřeném úseku a posouzení, zda došlo k porušení § 4 písm. c) nebo § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.
16. Při jednání dne 2. 3. 2017 městský úřad provedl dokazování vyjádřením správce komunikací ze dne 18. 1. 2017, podle kterého před domem č. 20 na ulici Uničovská

v Mohelnici se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, která není místní komunikací.

17. Policista – svědek pprap. V. L. do protokolu uvedl, že v místě měření je stanovena rychlost dopravní značkou na 50 km/h, předtím je stanovena rychlost značkou z 90 na 70 a následně na 50 km/h. K dotazu městského úřadu, proč je na uvedeném místě měřena rychlost jízdy vozidel svědek uvedl, že jednak je tam omezení dopravní značkou a jedná se dále o úsek, kde docházelo k vážným dopravním nehodám a byla tam i smrtelná dopravní nehoda. K výzvě městského úřadu svědek vyznačil do mapy dopravní značení v místě. Na výslovný dotaz městského úřadu svědek uvedl, že takto vypadalo dopravní značení i dne 5. 7. 2016 a že dopravní značení nebylo nijak porušeno nebo zakryto, bylo v souladu se zákonem o silničním provozu. K dotazu městského úřadu, kde a čím je zrušena platnost svislé dopravní značky B20a – „Nejvyšší rychlost 50 km/h“, svědek uvedl, že značkou „Konec zákazů“ a do mapy zakreslil interval; kde se podle něj nachází, přesně nevěděl. K dotazu městského úřadu svědek uvedl, že komunikaci u autobusové zastávky vedoucí k areálu Loděnice s dalšími budovami, asfaltovou komunikaci, považoval za účelovou komunikaci, jestli si dobře vzpomněl, tak tam byly červené patníky. Zmocněnec žalobce se městského úřadu dotázal, zda pořídili fotodokumentaci dopravního značení a městský úřad uvedl, že nepořídili. Na žádost zmocněnce žalobce městský úřad ukázal na monitoru obrazovky svědku fotodokumentaci zaslanou zástupcem žalobce. K dotazu zmocněnce, zda jsou na místě dopravní značky IP 26a IP 26b, což je „Obytná zóna“ a „Konec obytné zóny“, svědek odpověděl, že na sjezdu jsou umístěny takovéto značky, na vyústění komunikace je tato značka umístěna. Na dotaz zmocněnce, jestli tato značka nesignalizuje, že se jedná o místní komunikaci, svědek odpověděl, že ano, mohla by to naznačovat; v tom případě by platnost té „padesátky“ platila pouze v šíři toho vyústění, dejme tomu 10 m a zcela zbytečná by byla pak značka ukončující všechny zákazy. Na dotaz zmocněnce, jakým způsobem se řidič orientuje v průběhu provádění svého jízdního úkonu na pozemní komunikaci, svědek odpověděl, že dopravními značkami a dopravním značením, které by ho mělo instruovat, jak se v daném úseku má chovat. Na dotaz zmocněnce, zda má možnost řidič za jízdy motorovým vozidlem seznat jinak než z dopravního značení, jaká je zde vlastně místní úprava, svědek odpověděl, že v podstatě ne, řídí se dopravními značkami.
18. Dne 24. 3. 2017 městský úřad požádal Správu silnic Olomouckého kraje, příspěvkovou organizaci, o zaslání kopie pasportizace dopravního značení na komunikaci č. II/444 mezi obcemi Stavenice a Mohelnice, konkrétně v úseku od křižovatky silnic č. 444 a č. 4447, neboli kilometrůž od asi 4400 m do kilometrůže asi 3000 m a v příloze přiložil potřebný úsek vyznačený na mapě.
19. Podle úředního záznamu ze dne 21. 4. 2017 městský úřad provedl dne 20. 4. 2017 místní šetření na silnici II/444 mezi obcemi Mohelnice a Stavenice v úseku od křižovatky k obci Třeština až po autobusovou zastávku U bagru. V daném úseku nafotil dopravní značení ve směru jízdy od obce Stavenice k obci Mohelnice čtyři fotografie a založil do spisu.
20. Správa silnic Olomouckého kraje, příspěvková organizace, doložila do správního spisu stanovení místní úpravy provozu ze dne 26. 8. 2009, č. j. OD/24412-09/3765 – 2009/Kall, podle kterého Městský úřad Mohelnice, odbor dopravy, stanovil místní úpravou provozu na nově zbudovaném úseku silnice č. II/444 mezi obcemi Mohelnice a Stavenice (stavební objekt znak SO 205, 206, 207 a druhá etapa komunikace SO 101.2) umístění svislého a vodorovného dopravního značení dle přiložené situace v souladu s § 61 odst. 3 a 4 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

silničním provozu. Umístění nového dopravního značení dle přiložené situace bylo odsouhlaseno Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie Severomoravského kraje, dopravní inspektorát Šumperk, ověřené Městským úřadem Mohelnice, odborem dopravy. Důvodem trvalé úpravy bylo trvalé umístění dopravního značení.

21. Podle aktuální veřejné vyhlášky – opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy provozu ze dne 7. 3. 2011, č. j. OD/6717 – 11/380–2011/Kall stanovil Městský úřad Mohelnice, odbor dopravy, místní úpravu provozu na silnici č. II/644 mezi městem Mohelnice a obcí Stavenice, v místě autobusové zastávky a sjezdu k provozovně Alax v souladu s § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu odstraněním dvou dopravních značek B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „30“ a jedenkrát dopravní značky B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „50“. Odstranění dopravního značení bylo schváleno dle přiloženého schématu navrženého Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Olomouckého kraje, dopravní inspektorát Šumperk. Důvodem trvalé úpravy provozu bylo zvýšení bezpečnosti silničního provozu na silnici č. II/644 mezi městem Mohelnice a obcí Stavenice. Důvodem ke zrušení citovaného omezení bylo zvýšení silničního provozu a uložení omezení účastníkům silničního provozu nad rámec obecné úpravy provozu. Žádost Policie ČR ze dne 25. 1. 2011 byla odůvodněna dodržením zásady nezbytnosti umístování dopravního značení v souvislosti s omezováním rychlosti v daném úseku snížení plynulosti silničního provozu.
22. Dne 27. 6. 2017 vyzval městský úřad žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí do sedmi kalendářních dnů od doručení výzvy, což žalobce neučinil.
23. **Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2007** městský úřad uznal žalobce vinným spácháním shora citovaných přestupků. Městský úřad odkázal na podklady rozhodnutí a zejména uvedl k výpovědi svědka pprap. L., že ji považuje za věrohodnou. Svědek si celou událost až na detaily dobře pamatoval a jeho výpověď byla ve shodě se shromážděnými listinnými podklady. Od výsledku dalších dvou předvolaných policistů, kteří se z jednání omluvili, městský úřad upustil, neboť z výsledku svědka pprap. L. vyplynulo, že přestupek s žalobcem řešil právě on. Městský úřad odkázal na § 2 písm. w) zákona o silničním provozu. Pro posouzení, zda místo označené žalobcem je skutečně křižovatkou, je rozhodné, zda v daném místě na silnici č. II/444 ústí účelová pozemní komunikace nebo jiný druh pozemní komunikace. Městský úřad dále citoval § 2 odst. 2, § 4 a 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, a dále vyjádření správce komunikací města Mohelnice na č. 1. 40 spisu, podle kterého předmětná komunikace není místní komunikací, ale účelovou komunikací a město Mohelnice není vlastníkem této komunikace. Podle městského úřadu daná komunikace je účelovou komunikací a odpovídá tomu její reálná funkce, která se shoduje s definicí účelové komunikace podle § 7 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích. Z toho vyplývá, že v daném místě na silnici č. II/444 ústí účelová pozemní komunikace a nejde tedy o křižovátku a platnost dopravní značky B20a s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h zde nekončí. Rychlostní limit 50 km/h z ní plynoucí platí i v místě měření rychlosti jízdy žalobce. Ani k námitce žalobce městský úřad nenalezl důvod, proč by dopravní značení na účelové komunikaci vedoucí od domu č. 20 mělo žalobci jedoucím po silnici II/444 vyvolat dojem, že se zde jedná o křižovátku, kdy umístění značek, jako například „Stůj, dej přednost jízdě!“, „Konec obytné zóny“ apod. na účelovou komunikaci nic nebrání. Například dopravní značka „Stůj, dej přednost jízdě!“ je používána všude tam, kde je z bezpečnostních důvodů vhodné přikázat řidiči zastavení vozidla. Městský úřad se přesto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dopravnímu značení v místě věnoval a nashromáždil několik podkladů. Předně je zde důkaz v podobě výpovědi svědka pprap. L., který do přiložené mapy zakreslil dopravní značení v době spáchání skutku. Dále uvedl, že dopravní značení nebylo porušeno, ani zakryto a bylo v souladu se zákonem o silničním provozu. Dále o dopravním značení v místě vypovídala fotodokumentace ze dne 21. 9. 2016 předložená žalobcem, fotodokumentace městského úřadu ze dne 20. 4. 2017 a stanovení místní úpravy provozu silnice II/444. Všechny tyto podklady byly ve vzájemné shodě a je z nich zřejmé, že na silnici II/444 ve směru od obce Mohelnice před místem, kde byla změřena rychlost jízdy vozidla žalobce, se nenachází žádná dopravní značka (například značka P1 „Křižovatka s vedlejší pozemní komunikací“), která by mu sdělovala, že by se měl blížit ke křižovatce. Před místem, kde jsou autobusové zastávky, a právě ono vyústění účelové komunikace vedoucí od objektu č. p. 20 je řidičům nejprve dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ sděleno, že mají snížit rychlost jízdy na nejvýše 70 km/h a následně další značkou B20a na maximálně 50 km/h, kdy tato se nachází přesně na bližší hranici vyústění účelové komunikace vedoucí od objektu č. p. 20. Dále se na silnici II/444 žádné, pro tento případ relevantní, dopravní značení nenachází a až za místem, kde došlo ke změření rychlosti jízdy vozidla žalobce je po více než 100 m umístěna značka B26 „Konec všech zákazů“. Městský úřad uznal k vyústění účelové komunikace vedoucí od objektu č. p. 20, že zde toto vyústění není vyznačeno červenými směrovými sloupky. Absence těchto směrových sloupků však neznamená, že se jedná o křižovatku. Městský úřad byl vzhledem ke všem okolnostem přesvědčen, že si to nemyslel ani žalobce, kdy rychlostí své jízdy projevil vůli v daném místě v danou chvíli a dobu nerespektoval jakýkoliv rychlostní limit. Následnou obranu žalobce ohledně dopravního značení shledal městský úřad jako čistě účelovou strategií, jak zmírnit následky svého jednání.

24. Odvolací námitky byly téměř totožné s žalobními.
25. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** vyslovil, že námitka žalobce, že měření probíhalo v místě, kde neplatí rychlostní limit stanovený svislou dopravní značkou B20a, nýbrž limit stanovený obecnou právní úpravou (§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu) nebyla důvodná. Za křižovatku podle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Ze spisu (list č. 52) vyplynulo, že vyústění na silnici č. II/444 je jednoznačně přístupovou komunikací (list č. 65 spisu). Navíc toto křížení komunikací není označeno svislou dopravní značkou jako křižovatka. Omezení rychlosti je následně svislým dopravním značením B26 ukončeno, což z logiky věci vyvrací závěr žalobce o existenci křižovatky ve smyslu zákona o silničním provozu.
26. K námitce neodůvodnění protiprávního jednání a absence popisu způsobu naplnění povinných znaků přestupku žalovaný uvedl, že ve výroku městského úřadu je přestupkové jednání žalobce řádně popsáno. Z tohoto popisu také vychází způsobné plnění znaků přestupků – překročení rychlosti a nepředložení zelené karty vozidla. Rozhodnutí městského úřadu bylo přezkoumatelné.
27. K polemice žalobce, proč městský úřad nevyslechl také další zasahující policisty a obsluhu měřicího zařízení, žalovaný uvedl, že je právem žalobce důkazy navrhopvat, avšak městský úřad není těmito návrhy vázán a zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného. Této povinnosti městský úřad plně dostál.

28. Pokud jde o vyhodnocení formy zavinění, žalovaný se zcela ztotožnil se závěrem městského úřadu a uvedl, že při takovémto překročení rychlosti nelze hovořit o nedbalostním jednání, naproti tomu u nepředložení zelené karty řidiče lze stěží úmysl prokázat.
29. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými a právními závěry městského úřadu uvedenými v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí a s vyhodnocením podkladů rozhodnutí. Z podkladů bylo možné dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání. Na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvořily kompletní logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochyboval pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Záznam z měření spolu s ostatními podklady byly bezesporu přesvědčivými a spolehlivými důkazy ve smyslu § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu (dále jen „správní řád“). Podle žalovaného městský úřad provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu.
30. Předložené podklady pro rozhodnutí objasnily skutečný stav věci a spolehlivě prokázaly, že žalobce porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, potažmo řidiče, dané v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Stanovenou sankci shledal žalovaný jako velmi nízkou s ohledem na místo, kde k překročení rychlosti o 54 km/h došlo, neboť se jedná o místo, kde jsou dvě protilehlé autobusové zastávky a je zde předpoklad zvýšeného pohybu chodců. Ani námitka, že se jednalo o den státního svátku, nemohla snížit nebezpečnost jednání žalobce. Je obecně známo, že enormní překročení rychlosti motorového vozidla je jednou z nejčastějších příčin vážných dopravních nehod a tuto skutečnost městský úřad dostatečně nezohlednil. Jak vyplynulo z výpovědi svědka, měření rychlosti motorových vozidel v tomto úseku je prováděno právě proto, že se jedná o úsek, kde dochází k vážným dopravním nehodám i s následkem smrti.
31. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
32. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek se vypořádaly s projednávanou věcí s ohledem na její podstatu a relevantní okolnosti tak, aby bylo zjevné, o jaké skutkové důvody své rozhodnutí opřely. Odvolací námitky nevnesly do zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, ani žalobce nenamítl takové procesní vady, aby vedly žalovaného ke zrušení rozhodnutí magistrátu. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem

anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

33. Nedůvodná je námitka, že žalovaný měl zdůvodnit, proč aplikoval právní úpravu účinnou do 30. 6. 2017. Předně je třeba zdůraznit, že žádnou námitku týkající se výběru právní normy a její účinnosti a aplikovatelnosti žalobce v odvolání vůbec nevznosl, a proto nebyl žalovaný povinen se k této otázce vůbec vyjadřovat. Městský úřad i žalovaný správně uvedly, který zákon a v jakém znění použily (v úvodu svých rozhodnutí).
34. V daném případě je použitelný i právní názor, který Nejvyšší správní soud vyslovil v bodě 22 svého rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, www.nssoud.cz, že *při rozhodování o tom, které posuzování je pro pachatele příznivější, se nelze omezovat na srovnávání trestních sazeb, ale je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách trestní (zde přestupkové) odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu (též k možnosti podmíněného odsouzení, upuštění od potrestání atd.) uvážit, co je příznivější (srov. Novotný, O., Dolenský, A., Jelínek, J., Vanduchová, M.: Trestní právo hmotné – I. obecná část. Praha, Codex, 1997, str. 38).*“
35. Jak dále konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, *zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky neznamená, že správní orgán či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně (viz výše zmíněný rozsudek sp. zn. 4 As 96/2018), avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti, jak se toho ve své podstatě domáhá stěžovatel. Stěžovatel v žalobě na rozdíl od odvolání poukázal na výhodnější prekluzivní lhůtu stanovenou v § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky oproti téže lhůtě stanovené v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Krajský soud se s touto námitkou řádně vypořádal a dospěl k závěru, že pro stěžovatele je výhodnější nová právní úprava v zákoně o odpovědnosti za přestupky, neboť stanoví kratší prekluzivní lhůtu, ani ta však ke dni nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného neuplynula. Také s těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.*
36. V posuzovaném případě žalobce nevznosl žádné odvolací ani relevantní žalobní námitky k zániku odpovědnosti za přestupek, ani k uložení sankci, které by se týkaly přechodných ustanovení a změny právní úpravy. Žalovaný tak neměl povinnost se ke změně právní úpravy vyjadřovat a z uvedených důvodů ani soud nemá v tomto směru možnost přezkoumat případnou argumentaci žalovaného. Soud konstatuje, že správní orgány aplikovaly zákon o přestupcích (č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ke dni spáchání přestupku) a zákon o silničním provozu v souladu s § 112 odst. 1 i § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého *zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.*
37. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*

hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

38. Soud dává žalobci zapravdu v tom, že správní orgány měly zkoumat materiální stránku přestupku. Z výše uvedených důvodů ji měly zkoumat podle 2 odst. 1 zákona o přestupcích, a nikoli podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.
39. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*
40. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
41. Z uvedeného vyplývá, že materiální stránka je pro posuzovaný případ starým i novým zákonem vymezena shodně a nová úprava navazuje na předchozí. Oba správní orgány se materiální stránkou zabývaly – městský úřad na straně 5 a žalovaný v rozhodnutí o odvolání popsal společenskou škodlivost na straně 8, jak soud citoval z obou rozhodnutí výše. Tento postup byl v souladu s právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008-46.
42. V této souvislosti lze zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly. Žalobce navíc překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než 100 %, a to za mírnou zatáčkou na pozemní komunikaci s obytnou zástavbou a dvěma autobusovými zastávkami.
43. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány nezkoumaly subjektivní stránku přestupků. K té se vyjádřil městský úřad ve výroku svého rozhodnutí a v odůvodnění na straně 5 a s tímto posouzením se žalovaný ztotožnil (na straně 7 napadeného rozhodnutí). Soud se s těmito závěry ztotožnil taktéž. Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.* U překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem nebyla zjištěna žádná okolnost vylučující jeho odpovědnost a nelze dospět k jinému závěru, než že šlo o úmyslné jednání. V opačném případě by žalobce nesměl řídit motorové vozidlo (podle § 3 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu *provozu na pozemních komunikacích se nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu*).
44. Žalobcem požadovaná aplikace § 16 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nebyla na místě. Podle tohoto ustanovení *kdo při spáchání činu nezná ani nepředpokládá jako možnou skutkovou okolnost, která je znakovou přestupku, nejedná úmyslně; tím není dotčena odpovědnost za přestupek spáchaný z nedbalosti.* Soud opět dodává, že skutkový či právní omyl by mohl

při posouzení přestupku správní orgány užít i za účinnosti staré právní úpravy, to v souladu s judikaturou. Žalobce neuvádí, jaká konkrétní skutková případně právní okolnost ho měla uvést v omyl. Má-li jí být přesvědčení, že křižovatkou skončila platnost dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h, o skutkový ani právní omyl jít nemohlo.

45. Obrana žalobce, že domnělou křižovatkou skončila platnost dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h, je přinejmenším nepřesvědčivá. Podle § 4 zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen

a) chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu,

b) řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích,

c) řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

46. Podle § 2 zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona křižovatka je místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci.

47. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

48. Výsledkem zasahujícího policisty, fotografiemi, mapkou, místním šetřením a rozhodnutím o stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci bylo prokázáno, že nešlo o křižovatku, v místě přestupku platila dopravní značka zakazující vyšší dovolenou rychlost než 50 km/h a žalobce byl povinen se jí řídit, jeho odpovědnost za její porušení nebyla ničím vyloučena.

49. I kdyby žalobce při rychlosti jízdy 104 km/h vyhodnotil na místě situaci tak, že by mohlo jít o křižovatku, byl povinen řídit se dopravními značkami. Ostatně, nedávalo by smysl, aby těsně u domnělé křižovatky byla dopravní značkou omezena rychlost na 50 km/h. Naopak, tato dopravní značka zde měla své opodstatnění. Toho si musel být vědom i žalobce. V případných pochybnostech měl žalobce snížit rychlost na rychlost odpovídající obecné úpravě jízdy v obci. Žalobce si musel všimnout dne 5. července v 7.49 h okolní

obytné zástavby a případně i autobusových zastávek. Žalobce neměl na čem založit legitimní očekávání, že jde o křižovátku a dopravní značka v místě změření rychlosti neplatila.

50. K obecným námitkám (zejména námitky porušení právních zásad) soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, nebo ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
51. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
52. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. července 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně